

Förväntningarna från Guds folk på en präst är stora. Det är bra, för Gud har ännu större förväntningar på någon som han anförtror så mycket. Folk förväntar sig att prästen skall predika bra, så att de andra omvänder sig. Prästen skall ha tid för alla, speciellt för mig. Prästen skall uppmuntra, trösta, stödja, hjälpa, ja, också förmana, i alla fall de andra. Prästen skall kunna laga mat och elledningar och prata både polska och arabiska. Listan kan bli hur lång som helst. Men det finns lyckligtvis en genväg för den arma prästen, så att han i någon mån kan infria förväntningarna från Guds heliga, men krävande folk. Evangeliet idag ger några ledtrådar som kan hjälpa prästen. Det allt avgörande beror på hans innersta förhållande till Jesus. Det är hans uppgift att vara både Jesus-ikon och Jesus-representant, att växa in i en allt djupare Jesus-likhet. Den ständiga och allt förvandlande Jesus-relationen är prästens viktigaste uppdrag. Jesus frågar honom gång på gång: ”Älskar du mig mer än de andra gör?” (Joh 21:15). Det var inte lätt för Simon Petrus att besvara en sådan fråga och inte heller för prästen. Det skall inte heller vara lätt, eftersom ingen kan besvara en sådan fråga helt och fullt. Det gäller inte att prestera något bättre och större än andra präster. Det gäller snarare att inse sitt ständiga behov av omvändelse till en ännu större och mer genomgripande överlåtelse, så att Jesu kärlek får en allt större möjlighet att stråla fram. Bara det kan ge prästen den fulla glädje och kraft han behöver.

Det gäller alltså för prästen att låta sig älskas allt mer av Jesus, att släppa taget om egna önsknings och egna framsteg, att bli mer och mer medveten om sitt behov av Jesu kärlek. För det bara som gensvar på Jesu oändliga kärlek som prästen kan växa i sin genkärlek till Jesus. Han får använda detta överskott och förråd av Jesu kärlek för att i sin tur besvara Jesus med en allt större kärlek. Det är inte tal om att besegra de andra i kärlekens konst utan bara att överösa dem med Jesu kärlek, att ge och bara ge det han fått helt gratis och av idel nåd.

Prästen är kallad att bli läromästare för Guds folk i konsten att låta sig älskas av Jesus. Det är så han kan hjälpa andra att helgas och förvandlas av Guds nåd och helighet. I vår tid är det inte så lätt att ta till sig detta, eftersom vi tror att det viktiga är att göra och prestera en massa saker. Det är inte helt lätt att bara låta sig älskas och att tro att man är värd all denna kärlek. Men bara man gör sig öppen och tom inför Gud, kan man uppfyllas av hans nåd. Egentligen har detta aldrig varit enkelt. Först måste vi bli som barn, säger Jesus, för att kunna ta emot allt av Gud. ”Allt är nåd”, säger Thérèse av Jesusbarnet. När vi förväntar oss allt av Guds nåd och gör oss beroende av honom, börjar vi så smått motsvara Guds förväntningar på oss. Det är denna heliga konst, som prästen måste lära sig och kunna förmedla för att i någon mån motsvara gudsfolkets förväntningar.

Teologiskt kan vi sammanfatta detta i nådens primat. Det är Guds kärlek och heliggörande nåd som prästen alltid måste leva av och sedan förmedla. Ju mer han själv har tagit till sig detta, desto bättre kan han förmedla det till andra. Gudsfolket känner alltid igen lukten av en god herde, liksom herden måste känna lukten av fårhjorden, som påven Franciskus brukar säga. ”Var en herde för mina får” (Joh 21:16), säger Jesus till Simon Petrus och till varje präst. Herden hör ihop med sin hjord. Deras ömsesidiga relation är helt präglad av att Jesus binder ihop dem och att de låter sig älskas och vårdas av honom. ”Vi får inte vara stumma herdar”, säger den helige Bonifatius, ”eller tysta vaktposter, vi får inte vara lejda herdar som flyr när de ser vargen utan vaksamma herdar som håller vakt över Kristi hjord”.

”Herre, du vet allt, du vet att jag har dig kär” (Joh 21:17), säger Simon Petrus till Jesus. Det är en bön och en bekännelse som varje präst borde upprepa gång på gång. Jesus vet allt. Han vet att prästen och vi alla har honom kär, men vi kan få honom ännu mer kär. Det finns ingen övre gräns i kärleken. Det finns ingen slutpunkt. Det är ett ständigt inväxande i en verklighet, som övergår oss totalt. Därför erfar vi det ofta som fattigdom och utblottelse, ja, brist på kärlek. Det är bra så, för i ljuset av Gud oändliga kärlek är vi alltid fattiga på kärlek. Vi kan alltid växa in mer och mer och förvandlas allt mer av Guds kärlek. Ingen präst och ingen av oss vågar säga: ”Herre, jag älskar dig mer än de andra”. Men en sak måste prästen säga: ”Jag och alla de andra skulle vilja älska dig mer och mer. Därför vill jag och hela min hjord låta oss älskas mer och mer av dig, så att vi kan leva av detta övermått av kärlek och försöka ge dig vår genkärlek. Ändå vet vi att vi alltid kommer att komma till korta. Bara du har denna oändliga kärlek, ja, du *är* kärlek, all kärleks källa, heliga Treenighet. Det är vår stora glädje att låta oss övervinnas av din kärlek utan gräns.”

Det är detta glada budskap, detta evangelium som prästen får leva av och förkunna för de fattiga och små, för dem som vill vara som barn, de andra förstår ändå inte ett smack. ”Herrens Ande är över mig, ty Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka” (Jes 61:1). Idag gläder vi oss över att Joakim blir smord med glädjens heliga krisma för att själv förvandlas allt mer av Jesu kärlek och så kunna förmedla och förkunna detta budskap både genom sitt liv och sina ord. Guds folk har stora förväntningar på dig. Av egen kraft kan du aldrig infria dessa förväntningar. Men om du låter dig älskas allt mer och förvandlas allt mer av Jesus och hans kärlek, kommer fåren att känna lukten av en god herde. Då spelar det inte så stor roll om du är bra på predikningar och elledningar, om du kan spanska eller kroatiska. Bara du kan trons, hoppets och kärlekens språk, kan du nå fram till gudsfolkets hjärta och hjälpa dem i konsten att låta sig älskas av

Jesus, att låta sig omvändas och förvandlas av hans nåd. Vi ber alla för dig idag att du skall bli en herde efter Jesu hjärta.